

Čís. 10470.

Smlouva domovnická (zákon ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n.) jest smlouvou služební.

Spory z domovnického poměru jsou prázdninovými věcmi podle § 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R I 1046/30).

Žalobkyně domáhala se na žalované, majitelce domu, domovnických poplatků za práce ve smyslu § 1 a 9 zákona ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 sb. z. a n., vybíraných žalovanou jako majitelkou domu od nájemníků. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Do rozsudku prvního soudu, doručeného jí dne 27. července 1930, podala žalovaná odvolání dne 6. září 1930. Odvolací soud odmítl odvolání jako opožděné. Důvody: Smlouva mezi majitelem domu a domovníkem, jak případně uvádí žalující strana v odvolacím sdělení, jest smlouvou služební, jak vyplývá i z povahy věci i z výslovného ustanovení zákona, jenž v § 1 poměr domovnický nazývá pracovním poměrem, v § 14 uvádí, že o náhradě za bezdůvodné předčasné zrušení poměru, o jejímž promlčení a o vysvědčení platí ustanovení obecného zákona občanského o služební smlouvě, a v § 18 připouští kolektivní smlouvy. Podle § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu čl. II. zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., jsou veškeré spory ze služební a námezdní smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu věcmi prázdninovými, a jest tedy spor, o nějž tu jde, věcí prázdninovou. Podle ustanovení § 225 druhý odstavec c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., na počátek a uplynutí lhůt ve věcech prázdninových nemají soudní prázdniny vlivu. Ježto napadený rozsudek soudu první stolice byl doručen žalované straně dne 27. července 1930, končila čtrnáctidenní odvolací lhůta dnem 10. srpna 1930. Podavši odvolání na poštu teprve dne 6. září 1930, podala je žalovaná strana opožděně a bylo je soudem odvolacím odmítnouti podle § 471 čís. 2 a 474 druhý odstavec c. ř. s., když tak neučinil již soud první stolice po rozumu § 468 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu správně rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka se marně snaží vyložit, že jednak nejde o spor z poměru domovnického, nýbrž v podstatě o nárok z bezdůvodného obohacení, jednak že spory z domovnického poměru nelze podřadit pod předpis § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu čl. II. zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 Sb. z. a n. o věcech prázdninových. Podle obsahu žaloby a přednesu žalobkyně domáhá se žalobkyně jako domovnice na žalované vlastníci domu domovnických poplatků, které prý pro ni žalovaná od nájemníků vybrala, ale pro sebe podržela. Jest zřejmé, že jde o spor z poměru do-

movnického, neboť kdyby ho nebylo, nebylo by k souzenému sporu vůbec došlo. Naproti tomu jest lhotečné, o jaký právní předpis lze žalobní nárok opřít. Podle § 224 č. 7 c. ř. s. jsou věcmi prázdninovými také »spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu«. Že k těmto smlouvám náleží i smlouva domovnická podle zákona ze dne 30. ledna 1920 č. 82 Sb. z. a n., vyložil správně již rekursní soud. Různé právní názory o tom, zda jest pokládati domovnickou smlouvu za smlouvu služební, či nájemní, rozhodl tento zákon ve prospěch smlouvy služební. Ostatně na tom nezáleží, neboť vždy jde o smlouvu pracovní (§ 1 uv. zák.) a tudíž o spor mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, a všechny takové spory jsou věcmi prázdninovými. Pokud jde o zaměstnance, bylo účelem zákona urychlit řízení z důvodů sociálněpolitických ve prospěch osob, jichž výživa závisí zpravidla na odměně za služby a práce a jež jsou v hospodářské závislosti na zaměstnavateli. Dopadá tu tedy i doslov, i účel zákona, takže odvolací soud právem pokládal tento spor za prázdninový a odmítl odvolání žalované pro opožděnost.

Čís. 10471.

V exekučním řízení nelze v rekursu přednáseti nové skutečnosti a důkazy. Napadené usnesení jest přezkoumati na podkladě, jež měl po ruce soud první stolice.

Přesné označení povinného vyžaduje nejen udání jména a příjmení, nýbrž i zaměstnání a bydliště a vůbec takové označení, by nemohla vzniknouti pochybnost.

Soud není oprávněn mimo případy v zákoně uvedené (§§ 9 a 11 ex. ř.) po případě jim obdobné, by v exekučním řízení řešil spornou otázku, zda dvě osoby téhož jména a příjmení, ale označené jiným zaměstnáním v exekučním titulu a jiným v exekučním řízení, jsou totožné.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R I 2/31.)

Exekuční titul zněl proti Eduardu L-ovi, povozníku v O., proti kteréž osobě byla exekuce povolena. Vymáhající strana navrhla, by exekuční povolení bylo doručeno Eduardu L-ovi, kováři u firmy T. v O. P r v ý s o u d tomuto návrhu vyhověl a byla exekuce povolená proti Eduardu L-ovi, povozníku v O., vykonána proti Eduardu L-ovi, kováři v O. R e k u r s n í s o u d exekuci, pokud byla vykonána proti Eduardu L-ovi, kováři u firmy T. v O., zastavil se zrušením všech již provedených exekučních úkonů. D ů v o d y: Postup prvního soudu jest v rozporu s ustanovením §§ 7 a 9 ex. ř. Ano tu nebylo dokladu ve smyslu § 9 ex. ř., bylo návrh na doručení exekučního povolení Eduardu L-ovi, kováři v O., zamítnouti. Budiž poukázáno k tomu, že exekuční titul, rozsudek ve sporu C III 333/29 byl převzat Edmundem L-em, takže, poněvadž podle poštovní relace Eduard L., povozník v O., jest neznámý, ale jest znám Edmund L., jest míti za to, že žalovaný a povinný se vůbec nejmenuje